

„Ak vás vedie Duch, nie ste pod zákonom.“ (Gal 5, 18)

Apoštol Pavol napísal list kresťanom v Galácii (oblasť v dnešnom tureckom vnútrozemí), ktorým on sám zvestoval evanjelium a veľmi mu na nich záležalo.

Niektorí členovia tohto spoločenstva považovali za nutné, aby kresťania zachovávali všetky nariadenia Mojžišovho zákona, lebo tak sa zapáčia Bohu a dosiahnu spásu.

Pavol však prehlasuje, že už nie sme „pod Zákomom,“ pretože sám Ježiš, Boží Syn a Spasiteľ ľudstva sa svojou smrťou a zmŕtvychvstaním stal pre všetkých Cestou k Otcovi. Viera v neho otvára naše srdce pre pôsobenie samotného Božieho Ducha, ktorý nás vedie a sprevádza na životných cestách.

Podľa Pavla nejde teda o „nezachovávanie Zákona,“ ale skôr o jeho završenie, o jeho najzákladnejšiu podstatu: nechať sa viesť Duchom.

Len pár riadkov predtým totiž Pavol píše: „Ved' celý zákon sa spĺňa v jedinom slove, v tomto: „Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého!““ (Gal 5, 14).

V kresťanskej láske k Bohu a k blížnemu skutočne nachádzame slobodu a zodpovednosť božích detí: podľa Kristovho príkladu sme povolaní milovať všetkých, milovať ako prví, milovať druhého ako seba samého, dokonca aj toho, koho považujeme za *nepriateľa*.

„Ak vás vedie Duch, nie ste pod zákonom.“

Láska pochádzajúca od Boha nás pobáda byť zodpovednými osobami v rodine, v práci a vo všetkých našich prostrediach. Sme povolaní vytvárať vzťahy na základe pokoja, spravodlivosti a zákonnosti.

Zákon lásky je najpevnejším základom nášho sociálneho správania sa. Tak, ako o tom hovorí aj Mária: „Učím na predmestí Paríža, v znevýhodnenej oblasti a s mnohonárodnostnou školskou mládežou. Robím interdisciplinárne projekty zamerané na prácu v skupine, na žitie bratstva medzi kolegami a na dosiahnutie vierohodnosti pri predkladaní takéhoto modelu žiakom. Naučila som sa neočakávať rýchle výsledky, aj keď sa žiak nemení. Dôležité je naďalej v neho veriť a sprevádzať ho, doceniť ho a povzbudzovať. Niekedy mám pocit, že som nedokázala nič zmeniť, inokedy mám zas hmatateľný dôkaz, že vybudované vzťahy prinášajú ovocie, ako sa to prihodilo aj s jednou mojou žiačkou, ktorá sa na hodinách konštruktívne nezapájala. S pokojom a s istotou som jej vysvetlila, že ak chceme žiť v harmónii, každý musí robiť svoju časť. Neskôr mi napísala: „Mrzí ma moje správanie, už sa to nestane. Viem, že vy od nás očakávate konkrétne skutky a nie slová a chcem sa zapojiť v tomto zmysle. Vy ste osoba, ktorá nám žiakom odovzdáva správne hodnoty a vôľu niečo dokázať.““¹

„Ak vás vedie Duch, nie ste pod zákonom.“

Žiť v láske to nie je jednoducho plod nášho úsilia. Dostali sme do daru Ducha, ktorého môžeme kedykoľvek požiadať o silu, aby sme boli postupne stále slobodnejší od otroctva egoizmu a žili v láske.

Chiara Lubichová píše: „Pre nás je hybnou silou láska, ona nám vnuká ako reagovať na situácie a pri rozhodnutiach, ktoré stoja pred nami. Láska nás učí rozlišovať: toto je dobré, tak to spravím; toto je zlé, tak to neurobím. Práve láska nás pobáda konať tak, aby sme hľadali dobro druhého. Nevedie nás nič z vonka, ale tento princíp nového života, ktorý Duch vložil do nášho vnútra. Naše sily, srdce, rozum, všetky naše schopnosti môžu „byť vedené Duchom,“ pretože už budú zjednotené láskou a úplne poskytnuté k dispozícii Božiemu plánu s nami a so spoločnosťou. Sme slobodní milovať.“²

Letizia Magriová

¹ Učiteľka na parížskom predmestí – skúsenosť Marie A. (Paríž) – „*La grande attrattiva del tempo presente*“, Castel Gandolfo, 3. marca 2018 (pozri na www.focolare.org).

² Chiara Lubichová, *Quella voce ,dentro‘*, v časopise Città Nuova, č. 50 (2006/10), s. 9.